

Tähtis on lõppeesmärk

Direktor Viktor Juhanson on Turba keskkoolis ametis alles teist aastat, kuid selle ajaga kooliellu kenasti sisse elanud. Kindlasti on selleks palju kaasa aidanud, et mees siinseid olusid hästi tunneb. On ju Turba Viktor Juhansoni kodupaik ning siinses koolis õppis ta ka ise aastate eest.

Pärast keskkooli lõpetamist Turbas tulid ülikool ja matemaatikateaduskond, viie õpin-guaasta järel veel kaks ko-hustuslikku ohvitseriaastat. Sõjavägi aga ajast ei küsi ning pärast «esimesest tööko-hast» vabanemist kooli tööle saada ei õnnestunud, sest õp-peaasta oli juba alanud. Töö-aastale Tallinnas järgnes teine Keilas, siis juba koolis. Veel

üks aasta möödus komsomoli-tööd tehes ning siis tehti ette-panek Turbasse tulla. «Arva-sin, et proovida ju võib ning võtsin koha vastu. Tegelikult, kui ikka mõtlema hakata, on vastutus tohutu suur. Alguses aga sellele ei mõelnud,» rää-gib noor direktor ise.

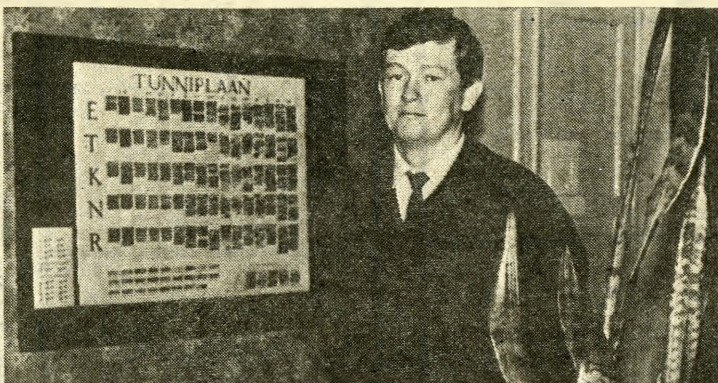
Seni on Viktor Juhansonil koolis põhiliselt majandus-probleemidega tulnud tegelda, nii et ega pedagoogilise töö juhtimiseks aega peaaegu po-legi. (Seetõttu on hea, et alati võib kindel olla õppealajuh-taja Maie Vaherile. Temagi on Turbas teist aastat.) Majan-dusküsimustes on väga palju abi saadud Saida sovhoosilt. Viktor Juhansoni arvates on sovhoosi direktor Juhan Sär-

gava missioonitundega ning cskab perspektiivselt mõel-da. Kui lapsed saavad Turbas hea hariduse (selle saamiseks võivad aga ka siinsed asutu-sed-ettevõtted üsna palju ära teha), siis läheb majandilgi edaspidi paremini, sest kaadrit sovhoosile kasvatab kuigivõrd ikka Turba keskkool. Kool saab majandit aidata vaid töö-jõuga. Sügisel töötavad lapsed sovhoosipõllul kuu aega, kui ilm vahepeal töötegemist se-gab, siis kauemgi. «Minu mee-lest peaksid ka teised siinsed asutused — nii «Energore-mondi» kui Tallinna EPT toot-misbaasid kooli vastu rohkem huvi tundma, sest nende töö-tajate lapsed õpivad ju samuti meil» ütleb Viktor Juhanson.

Turba keskkooli tegevuse põhieesmärk on headuse, kaastunde, aususe ja inimvää-rikuse kasvatamine. Viktor Juhanson mõtestab selle lahti nõnda: «Siiani anti õpilastele koolis üksnes teadmisi, last kui inimest selle kohustuse varjus ei nähtud. Nüüd peab-ki muutus toimuma just õpe-tajate suhtumises. Sest eks me kõik pedagoogid oleme en-dast ikka liiga heal arvamusel. Oleme harjunud kamandama ning lastele ülevalt alla vaa-tama. Aasta-paariga suhtumist küll ei muuda, aga ka õpetajale tuleb luua tingimused. Sest ennekoike on temagi ini-mene ning ka tema mõtted keerlevad tihtilugu hoopis sel-le ümber, kust perele õhtuks vorstijupp lauale saada.»

Oma kooli arenguperspek-tiive näeb noor direktor eel-koige kooli lapsekeskseks muutmisel. See tähendab liiku-mist suunas, kus õpetaja oleks ikka laste jaoks (mitte vastu-bidi), et pedagoog oleks just-kui teenindav personal koolis.

Sest kui õpetaja on end kabinetsüsteemi abil väga mugavalt sisse seadnud, siis lapsele mõjub klassist klassi voorimine halvasti. «Meie tahame igale klassile anda oma ruumi, et õpilasel oleks vähemalt oma pink, mille puhtuse eest ta hoolt peab kandma. Nii saame ise lastelt rohkem nõuda, aga mis peamine — lapses tekib omanikutunne.»

Kui nüüd õppimise poole pealt rääkida, siis pole direktor rahul sellega, et polstele traktoristiametit õpetatakse, autojuhtimist mitte. Sest kui tunde kulub mõlemiks ühepalju, siis autojuhiloa on igal juhul vajalikumad. Tüdrukud ei pea enam õnneks kohustuslikus korras lüpsimeistri kutset omandama. Direktori arvates ei olnud üksnes teooria õppimisel sellise töö puhul mõtet, laudas polnud aga tüdrukute õpetamisest paraku keegi eriti huvitatud.

Kaadriprobleem on ka kooli direktorile üks raskemaid. «Hariduskoondis meid kaadriga ei kindlusta. Kuna korteriga õpetajat enam ei meelita ning valida mul ei ole, siis pean vastu võtma selle, kes end pakkuma tuleb (kui tuleb). Aga miks pean mina leppima kehva kaadriga? Miks pean mina vastu võtma üksnes tunniandja? Sest kui õpetaja on kehva ei saa ka õpilased paremaid teadmisi. See-

tõttu olen täiesti nõus sellega, et kaader otsustab kõik,» räägib Viktor Juhanson. Kuid samas ei saa direktor aru, milleks on õpetajat vaja veel kontrollida. Kui inimene on kord juba kõrgkooli lõpetanud ning kooli suunatud, peaks see juba eeldama, et ta oma tööd oskab. Ka atesteerimine ei tähenda pedagoogi enda jaoks midagi, isegi palka see ei mõjuta. Viktor Juhanson arvates peaksid reetõttu õpetajad ise olema rohkem täiendusõppesest huvitatud.

Sirvime direktoriga veel kooli tööplaani ning üritustekalendrit. «Infota ei ole progressi, aga ainult paber ei tähenda veel midagi,» nendib Viktor Juhanson ning jätkab: «Minult küsitakse, kuidas ma ühe või teise üritusega lastes headust ja kaastunnet kasvatatan, tsirkusekülastusega näiteks. Aga minu arvates ei ole see nii üheselt võetav, tähtis on ikka lõppeasmärk, see, kuidas selleni jõuda, jäägu juba meie otsustada.»

Lõpetuseks küsin Viktor Juhansonilt veel, miks ta direktorina töötades matemaatikatunde annab. «Tunde peab ise andma selleks et end nõ. vormis hoida, sest ega siis õpitud ametit tohi ära unustada,» saan vastuseks. Aga palk? «Jah, direktori palk — 200 rubla — mõjutab samuti.»

KÜLLI KOPPELMAA